

Felia de portocală

Copii, cu mult timp în urmă, acum mai bine de 30 de ani, în țara noastră alimentele esențiale lipseau adesea de pe rafturile magazinelor. Oamenii stăteau ore întregi la cozi pentru a putea cumpăra pâine, ulei, lapte, brânză, ouă, carne sau – în preajma sărbătorilor de iarnă – câteva portocale ori banane. Produsele se ofereau pe baza unor cartele, niște cartonașe de mărimea unui card bancar de astăzi, pe care se nota ce și cât a cumpărat fiecare familie, pentru ca nimeni să nu depășească rația stabilită.

În acest context are loc povestea noastră.

Cei patru colegi stăteau în cerc, în mijlocul clasei, în timp ce Ionel desfăcea o portocală. Parfumul ei proaspăt s-a răspândit imediat în toată încăperea. Tatăl lui reușise, cu mult efort, să facă rost de câteva portocale, iar Ionel adusese una la școală pentru a o împărți cu prietenii lui.

Florin, Lucian și Costel priveau cu nerăbdare cum coaja era îndepărtată, iar fructul zemos se deschidea în felii strălucitoare. După ce a curățat-o, Ionel a împărțit portocala în mod egal. Toți patru au început să mănânce cu bucurie. Era un gust rar, dulce și parfumat, care le aducea o mare plăcere. În acele vremuri, o portocală era un adevărat dar.

La un moment dat, Lucian s-a oprit din mâncat. Un gând frumos i-a trecut prin minte: „De ce să nu-i duc și fratelui meu o felie?” Fără să atragă atenția, a păstrat ultima felie și a așezat-o cu grijă în buzunarul hainei de elev.

Au mai urmat două ore de curs. Din când în când, Lucian verifica discret dacă felia era încă acolo. Aștepta cu nerăbdare să ajungă acasă.

Când, în sfârșit, s-a întâlnit cu fratele său mai mare, i-a spus cu emoție:

- Am ceva pentru tine.
- Ce anume? a întrebat acesta curios.
- O felie de portocală.

Lucian a scos felia din buzunar. Nu mai arăta la fel de frumos ca la început – vă puteți imagina ce se poate întâmpla cu o felie de portocală purtată ore întregi în buzunarul unui elev! Însă, dincolo de aspect, gestul plin de dragoste și grijă l-a impresionat profund pe fratele mai mare. Le-a povestit și părinților ce făcuse Lucian.

Astăzi, părinții își amintesc cu emoție această întâmplare și o spun nepoților lor, care pot mânca portocale ori de câte ori doresc și spun cu ușurință: „Mai vreau una!” Ce vremuri diferite!

Gestul lui Lucian ne amintește că adevărata bucurie nu stă în cât avem, ci în cât suntem dispuși să împărțim. Chiar și atunci când avem puțin, putem dăruia cu dragoste. Iar Dumnezeu privește cu bucurie la inimile generoase.

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efeseni 4:32)

Să alegem și noi, zi de zi, să fim buni, să dăruim și să aducem bucurie celor din jur, așa cum ne învață Domnul.